

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi szereg zarzutów dotyczących w szczególności:

- naruszeń prawa, oczywistych błędów w ocenie i uchybień obowiązkowi dokładnego zbadania przy ocenie zagrożeń, które zarzucane praktyki powodują dla funkcjonowania rynku wewnętrznego, ponieważ Komisja ograniczyła się i) do zbadania wyłącznie średniego poziomu cen usług szerokopasmowych na rynku detalicznym, bez zbadania, czy ów poziom cen rzeczywiście mógł wykazać istnienie zarzucanych praktyk, oraz ii) do subiektywnej oceny przestarzałego charakteru świadczenia usługi abonamentu telefonicznego;
- niewystarczającego uzasadnienia, naruszeń prawa, błędów faktycznych i oczywistych błędów w ocenie, ponieważ Komisja uznała możliwość stwierdzenia wystąpienia naruszenia za bardzo ograniczoną, gdyż:
  - nie zbadała kwestii dyskryminacyjnego charakteru rzeczywiście stosowanych cen w odniesieniu do rzeczywiście wyświadczonych usług i błędnie stwierdziła, że postępowanie wstępne nie wykazało istnienia poszlak ani dowodów;
  - stwierdziła, że metoda obliczeń wykorzystywana przez France Télécom w celu ustalenia cen dostępu do pętli lokalnej została zatwierdzona przez Autorité de régulation des communications électroniques et des postes (francuski organ regulacji komunikacji i poczty) (ARCEP) i uznała, że fakt, iż France Télécom przekazała ARCEP błędne informacje, bez próby ich sprostowania, ze względu na użytą metodę pozbawiony jest znaczenia;
  - zniekształciła przedmiot przedstawionych przez skarżącą testów na wykluczenie, jakim było ustalenie skutków zarzucanych praktyk;
- pominięcia gwarancji mających zastosowanie do badania skarg i do decyzji umarzających postępowanie w sprawie nadużycia pozycji dominującej, ponieważ skarżąca i) nie miała natychmiastowego dostępu do pism strony przeciwnej i do akt sprawy oraz ii) nie miała czasu na przedstawienie swoich uwag dotyczących tych dokumentów.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 13 lipca 2010 r. w sprawie F-103/09, Allen i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 20 września 2010 r. przez Allena i in.

(Sprawa T-433/10 P)

(2010/C 317/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: John Allen (Horspath, Zjednoczone Królestwo) i in. (przedstawiciele: K. Lasok, QC i B. Lask, Barristers)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszące odwołanie

- uwzględnienie odwołania;
- uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 13 lipca 2010 r. w sprawie F-103/09;
- oddalenie pierwszego i drugiego zarzutu niedopuszczalności podniesionych przez drugą stronę postępowania;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszego odwołania wnoszący je dążą do uchylenia postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (SSP) z dnia 13 lipca 2010 r. w sprawie F-103/09 Allen i in. przeciwko Komisji, którym SSP odrzucił jako niedopuszczalną skargę o odszkodowanie i o stwierdzenie nieważności decyzji o odmowie naprawienia szkody związanej z okolicznością, że wnoszący odwołanie nie zostali zatrudnieni jako członkowie personelu tymczasowego w okresie, podczas którego pracowali we wspólnym przedsiębiorstwie Joint European Torus (JET).

Na poparcie odwołania wnoszący je podnoszą, że stwierdzając, iż obowiązek podjęcia działań w rozsądnym terminie znajduje zastosowanie do niniejszego przypadku, tudzież nawet gdyby tak było poprzez swoje ustalenia w przedmiocie początku biegu i czasu trwania tego terminu SSP orzekł niezgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości i z podstawowymi zasadami prawa UE.

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2010 r. — Hit Groep przeciwko Komisji

(Sprawa T-436/10)

(2010/C 317/75)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Hit Groep BV (Haarlem, Niderlandy) (przedstawiciele: G. van der Wal, G. Oosterhuis i H. Albers, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jaki dotyczy ona skarżącej, a w szczególności — jej art. 1 pkt 9 lit. b), art. 2 pkt 9, oraz art. 4 pkt 22, oraz, tytułem żądania ewentualnego, uchylenie grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 pkt 9 tej decyzji lub też zmniejszenie jej kwoty w sposób zgodny z zasadą słuszności;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą w ramach niniejszego postępowania, w tym także kosztami porad prawnych.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy skierowanej do skarżącej decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. C(2010) 4387 wersja ostateczna w sprawie COMP/38.344 — Stal sprężająca.

Skarżąca opiera swą skargę na pięciu zarzutach.

- Po pierwsze, Komisja zdaniem skarżącej błędnie i z naruszeniem prawa stwierdziła w art. 1 zaskarżonej decyzji, że ta ostatnia naruszała art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG w okresie od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 17 stycznia 2002 r., lub co najmniej nie uzasadniła tego stwierdzenia w wystarczający sposób.

W jej opinii Komisja w niedostatecznie uzasadniła przyczyny, dla których naruszyła ona art. 101 TFUE i dla których została ona przez Komisję włączona do tej sprawy w charakterze innym niż „akcjonariusz o decydującym wpływie” w okresie od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 17 stycznia 2002 r.

- Po drugie, Komisja zdaniem skarżącej błędnie i z naruszeniem prawa naruszyła na skarżącą grzywnę. W jej opinii fakt nałożenia w decyzji z dnia 30 czerwca 2010 r. grzywny na przedsiębiorstwo takie jak skarżąca, które nie prowadzi działalności od dnia 1 listopada 2004 r., jest sprzeczne z celem art. 101 TFUE, wspólnotową polityką w dziedzinie stosowania grzywien oraz zasadą proporcjonalności.

- Po trzecie, Komisja zdaniem skarżącej błędnie i z naruszeniem prawa stwierdziła w art. 1 pkt 9 zaskarżonej decyzji, że skarżąca naruszyła art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG i nałożyła z tego względu na skarżącą grzywnę w wysokości 6 934 000 EUR, ponieważ, zdaniem Komisji, skarżąca była solidarnie ze spółką Nedri Spanstaal odpowiedzialna naruszenie w okresie od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 17 stycznia 2002 r.

Skarżąca twierdzi, że w okresie od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 17 stycznia 2002 r. była ona finansową spółką holdingową, która nie wywierała „decydującego wpływu” na spółkę Nedri Spanstaal i która nie mogła wobec tego być uznana za odpowiedzialną za naruszenie prawa konkurencji popełnione przez spółkę Nedri Spanstaal.

- Po czwarte, tytułem ewentualnym, skarżąca podnosi, że Komisja błędnie i z naruszeniem prawa nałożyła na nią grzywnę w wysokości 6 934 000 EUR, podczas gdy

powinna była nie nakładać grzywny lub nałożyć grzywnę w znacznie niższej kwocie.

- W opinii skarżącej Komisja nie powinna była przyjmować wielkości jej obrotów w 2003 r. jako podstawy dla ustalenia pułapu 10 % dla nałożonej na skarżącą grzywny, a, w przypadku odejścia od ustanowionej w art. 23 ust. 2 rozporządzenia (CE) nr 1/2003 zasady ogólnej, Komisja powinna była co najmniej przewidzieć konsekwencje, jakie, w świetle celów tego uregulowania, odejście to będzie miało w tym konkretnym przypadku. Grzywna ta nie jest zatem proporcjonalna do znaczenia przedsiębiorstwa i nie spełnia warunków określonych w orzecznictwie.

- Komisja powinna była przyznać skarżącej takie samo zmniejszenie kwoty grzywny z tytułu współpracy, jakie przyznała spółce Nedri Spanstaal.

- Komisja błędnie przeprowadziła odrębne obliczenie grzywny skarżącej, a powinna była ograniczyć tą grzywnę do ułamka grzywny nałożonej na spółkę Nedri Spanstaal. Skierowanie decyzji do skarżącej wynika z tego, że miała ona w spółce Nedri Spanstaal udział wynoszący 48/224 w łącznym okresie, w trakcie którego ta ostatnia spółka popełniła naruszenie; grzywna ta narusza zatem zasadę proporcjonalności.

- Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności nie uwzględniając, po zastosowaniu pułapu 10 %, stosunkowo ograniczonego okresu w odniesieniu do którego skarżąca została odpowiedzialna za naruszenie popełnione przez spółkę Nedri Spanstaal, stosunkowo ograniczonego charakteru jej odpowiedzialności oraz ograniczonej wielkości jej obrotów.

- Komisja naruszyła zasadę równości traktowania nie uwzględniając, po zastosowaniu pułapu 10 %, stosunkowo ograniczonego okresu, w odniesieniu do którego skarżąca została odpowiedzialna za naruszenie popełnione przez spółkę Nedri Spanstaal. Z orzecznictwa wynika, że wymiar grzywny jest także uzależniony od okresu, w jakim ukarane przedsiębiorstwo było solidarnie odpowiedzialne za naruszenie. Fakt, że kwota grzywny nałożonej na skarżącą jest wyższa od kwoty grzywny nałożonej na spółkę Nedri Spanstaal, jest sprzeczny z tą zasadą.

- Po piąte, tytułem ewentualnym, skarżąca twierdzi, że Komisja uchybiła swemu obowiązkowi wydania decyzji w rozsądnym terminie zgodnie z art 6 ust. 1 EKPC oraz art. 41 ust. 1 karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Przy określaniu kwoty grzywny Komisja błędnie nie wzięła pod uwagę przekroczenia rozsądnego terminu. W niniejszym przypadku rozpatrywane postępowanie trwało 94 miesiące, co stanowi zdaniem skarżącej nierozsądnie długi okres czasu.